

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อ เสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการ เห็นคุณค่าในตนเองของสตรีโสดและสตรีที่สมรสแล้ว
2. เพื่อ เปรียบ เทียบการ เห็นคุณค่าในตนเองของสตรีโสดและสตรีที่สมรสแล้วตามตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้คือ สถานภาพ ช่วงอายุ ระดับการศึกษา และสาเหตุการอยู่ เป็นโสด

สมมติฐานในการวิจัย

1. สตรีที่สมรสแล้วจะมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสด
2. สตรีโสดที่อยู่ เป็นโสดด้วยความสมัครใจ จะมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่า สตรีโสดที่อยู่ เป็นโสดโดยไม่สมัครใจ
3. สตรีโสดที่อยู่ในช่วงอายุน้อยจะมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสดที่อยู่ ใน ช่วงอายุมาก
4. สตรีที่สมรสแล้วที่อยู่ในช่วงอายุน้อย จะมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีที่ สมรสแล้วที่อยู่ในช่วงอายุมาก
5. สตรีที่สมรสแล้วในแต่ละช่วงอายุจะมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสดที่ อยู่ในช่วงอายุ เดียวกัน
6. สตรีโสดที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสดที่มี ระดับการศึกษาต่ำ
7. สตรีที่สมรสแล้วที่มีการศึกษาสูง จะมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรี ที่สมรสแล้วที่มีระดับการศึกษาต่ำ
8. สตรีที่สมรสแล้วในแต่ละการศึกษา จะมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่า สตรีโสดที่มีระดับการศึกษา เท่ากัน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นสตรีโสดและสตรีที่สมรสแล้วใน เขตกรุง เทพมหานคร ที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไป จำนวน 400 คน โดยแบ่ง เป็นสตรีโสด จำนวน 200 คน และสตรีที่สมรสแล้ว จำนวน 200 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่ผู้วิจัยได้แปลและปรับปรุงขึ้นจากแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith ฉบับที่ใช้กับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-Esteem Inventory - Adult Form, 1967)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัย ไปติดต่อกับสถานที่ราชการและบริษัทเอกชนที่ต้องการจะ เก็บข้อมูล เพื่อขอความร่วมมือ
2. นำแบบสอบถามไปให้ เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ เรื่องการแจกแบบสอบถามของแต่ละหน่วยงาน อธิบายและชี้แจงอายุของผู้ตอบแบบสอบถามโดยต้องการข้อมูลจากสตรีที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไป เท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยคำนวณและวิเคราะห์ค่าดังต่อไปนี้

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน ที่ได้จากแบบสอบถามการวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของสตรีโสดและสตรีที่สมรสแล้ว
2. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยการ

ทดสอบค่าที (T-Test) ระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ดังนี้

- ก. สตรีโสดและสตรีที่สมรสแล้ว
- ข. สตรีโสดที่มีสาเหตุการอยู่ เป็นโสดแตกต่างกัน
- ค. สตรีโสดและสตรีที่สมรสแล้วในแต่ละช่วงอายุ
- ง. สตรีโสดและสตรีที่สมรสแล้วในแต่ละระดับการศึกษา

3. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และ เมื่อพบความมีนัยสำคัญจึงทำการทดสอบภายหลังด้วยวิธีของ เชฟเฟ (Sheffe') ระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ดังนี้

- ก. สตรีโสดที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน
- ข. สตรีโสดที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน
- ค. สตรีที่สมรสแล้วที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน
- ง. สตรีที่สมรสแล้วที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

ผลการวิจัย

1. สตรีที่สมรสแล้วมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
2. สตรีโสดที่อยู่ เป็นโสดด้วยความสมัครใจมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสดที่อยู่ เป็นโสดโดยไม่สมัครใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. สตรีโสดที่อยู่ในช่วงอายุ 30-44 ปีมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสดที่อยู่ในช่วงอายุ 45-54 ปี และ 55 ปีขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญของสถิติที่ระดับ .05 และ สตรีโสดที่อยู่ในช่วงอายุ 45-54 ปี มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่า สตรีโสดที่อยู่ในช่วงอายุ 55 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. สตรีที่สมรสแล้วในแต่ละช่วงอายุมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. สตรีที่สมรสแล้วที่มีอายุ 55 ปีขึ้นไป มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสดที่อยู่ในช่วงอายุ เดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนสตรีที่สมรสแล้วที่อยู่ในช่วงอายุ 30-44 ปี และ 45-54 ปีมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสตรีโสดที่อยู่ในช่วงอายุ เดียวกัน

6. สตรีโสดที่มีระดับการศึกษาชั้นปริญญาตรีหรือสูงกว่ามีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่า สตรีโสดที่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอนุปริญญาอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสตรีโสดที่มีระดับการศึกษาชั้นประถม ศึกษา มัธยมศึกษา และอนุปริญญาที่มีการ เห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ
7. สตรีที่สมรสแล้วที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีการ เห็นคุณค่า ในตนเองสูงกว่าสตรีที่สมรสแล้วที่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาและ อนุปริญญา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับระดับมัธยมศึกษา
8. สตรีที่สมรสแล้วมีการ เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าสตรีโสดใน ระดับการศึกษาชั้น ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอนุปริญญา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .001 .01 และ .01 ตามลำดับ ส่วนใน ระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาถึงการ เห็นคุณค่าในตนเองในวัยผู้ใหญ่กลุ่มอื่น ๆ อีก เพื่อ เป็น ประโยชน์ในการศึกษาปัจจัยทางจิตวิทยา ด้านหนึ่งที่ยังไม่มีผู้ศึกษามากนักในประเทศไทย
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่น่าจะมีอิทธิพลต่อการ เห็นคุณค่าในตนเอง เช่น อาชีพ สถานะทาง เศรษฐกิจ จำนวนบุตร อาชีพของสามี ความพึงพอใจในชีวิต เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาหาค่าประกอบที่จะกระตุ้นให้บุคคลมีการ เห็นคุณค่าในตนเอง เพิ่มขึ้นในกลุ่มอาชีพต่าง ๆ เพื่อ เสริมสร้างให้บุคคลได้ประกอบอาชีพด้วยความพึงพอใจและมีความสุข
4. ควรจะมีการศึกษาถึงผลของการ เห็นคุณค่าในตนเองที่มีต่อบุคลิกภาพของสตรีโสด และสตรีที่สมรสแล้วในอาชีพต่าง ๆ กัน
5. จากผลการวิจัยน่าจะนำไปใช้ประโยชน์ในการส่งเสริมให้บุคคลหันมาการ เห็นคุณค่า ในตนเองมากขึ้นโดย เฉพาะกลุ่มสตรีโสด